

Inleiding

Wanneer Anna van Reeuwijk (56) besluit haar vaste baan als docente op te zeggen, weet ze één ding zeker: het leven is te kort om op de automatische piloot te blijven leven. Haar dochter is uit huis, haar huwelijk is al een tijd geleden op pauze gezet. Anna wil terug naar de vrouw die ze ooit is geweest: nieuwsgierig, vrij en creatief. Ze vertrekt in een oude camper voor een roadtrip door Europa. Onderweg ontmoet ze bijzondere mensen, herontdekt oude liefdes en leert ze opnieuw te luisteren naar haar eigen stem. Terwijl de seizoenen voorbijglijden en ze stap voor stap een boek schrijft over haar innerlijke reis, komt Anna steeds dichterbij de essentie van wat ze werkelijk wil. *GoudenGloed* is een warm, herkenbaar en hoopvol verhaal voor iedereen die de nazomer niet aan het toeval wil overlaten, maar juist wil omarmen als hun krachtigste levensfase. Misschien schrijf je net als Anna een brief aan jezelf over tien jaar.

Dit boek is een uitnodiging om even bewust stil te staan bij jouw *GoudenGloed*. De fase waarin je mag genieten, ontdekken en te leven op jouw voorwaarden en misschien zelfs dat Anna je een klein duwtje geeft om datgene te doen waar je hart naar uitgaat en je stiekem altijd van gedroomd hebt.

Dit is jouw tijd.

De laatste werkdag

De bel gaat voor de laatste keer. Dit keer klinkt hij anders dan anders. Geen luid gezoem dat haastige pubers uit hun concentratie rukt, maar een zachte echo van iets wat voorbij is. Niet voor de leerlingen, niet voor de toets Nederlands, maar voor Anna zelf. Anna kijkt op van haar bureau. Op het prikbord prijken nog de foto's van de excursie naar Gent, een klein kaartje van een leerling met 'Bedankt voor uw geduld' en een vergeeld gedicht van Vasalis dat ze al jaren gebruikt bij het bespreken van poëzie. Ze haalt diep adem. Het is klaar, vandaag is haar laatste werkdag na dertig jaar voor de klas. Geen toespraken, geen tranen, geen grote gebaren, zo heeft ze het gewild. Op haar bureau staat alleen nog een doos vol afscheidscadeaus: een fles wijn, een bon voor een boekhandel en een door de leerlingen gemaakt schriftje met 'Dingen die we nooit zullen vergeten'. Ze had er vluchtig in gebladerd tijdens haar laatste koffiepauze.

"Bedankt voor het luisteren." En voor die keer dat u zei: "Je hoeft niet perfect te zijn om waardevol te zijn."

Dat ene zinnetje blijft haken. Hoeveel jaren had ze zichzelf dat juist níét verteld? Dat ene zinnetje had iets losgemaakt. Misschien omdat het iets is wat ze zelf nooit echt had geloofd. Of misschien juist omdat het precies is wat ze zó vaak tegen zichzelf had willen zeggen. Ze staat op en kijkt nog één keer naar haar lege bureau. Het voelt onwennig kaal. Ze neemt voor de laatste keer haar jas van de kapstok, slaat haar sjaal om en loopt door de lange, stille gang, de school uit. Buiten ruikt het naar regen en afscheid.